

Idensinenter

Salvador Espriu

Nosaltres sabíem
d'un únic senyor
i vèiem com esdevenia gos.
Envilit pel ventre,
per l'afalac al ventre,
per la por, s'ajup sota el fuet
amb foll oblit de la raó que té.
Arnat, menjat de plagues,
aquest trist número de baratilli,
saldo al circ de la mort,
sense parar llepava l'aspra mà
que l'ha fermat des de tant temps al fang.
Li hauria estat senzill de fer
del seu silenci mur
impenetrable, altíssim:
va triar la gran vergonya mansa dels lladrucs.
Mai no hem pogut, però,
desesperar del vell vençut
i elevem en la nit un cant a crits,
car les paraules vessen de sentit.
L'aigua, la terra, l'aire, el foc són seus,
si s'arrisca d'un cop a ser qui és.
Caldrà que digui de seguida prou,
que vulgui ara caminar de nou,
alçat, sense repòs, per sempre més
home salvat en poble, contra el vent.
Salvat en poble, ja l'amo de tot,
no gos mesell, sinó l'únic senyor.

ESPRIU, Salvador (1995): *Les cançons d'Ariadna*. Barcelona: Editorial
Diputació de Barcelona.